

KUURNE EN DE FUSIE

Op dinsdag 29 april 1969 nodigde de Kortrijkse burgemeester Ivo Lambrecht, lid van de Christelijke Volkspartij (CVP), de burgemeesters uit de Kortrijkse randgemeenten uit voor een vergadering op zijn kabinet. Op de agenda stond de bespreking van mogelijke samenwerkingsvormen tussen de gemeenten en de eventuele oprichting van een *federatie van gemeenten*, zoals die enkele jaren voordien was voorgesteld in het Belgisch parlement. Ook de Kuurnse burgemeester werd op het onderhoud uitgenodigd. Het werd een knuppel in een hoenderhok.¹

De pogingen tot schaalvergrotingen die in Kortrijk in de jaren 1960 een aanvang kenden leidden uiteindelijk tot een grootschalige fusieoperatie in 1976. In heel België fuseerden er uiteindelijk slechts 92 van de 2359 gemeenten niet. Een daarvan was Kuurne. Het was meteen de enige gemeente die door een grenscorrectie bij de fusieoperatie niet groter, maar kleiner werd. In dit artikel onderzoeken we hoe een kleine gemeente haar zelfstandigheid heeft weten te bewaren. Het is een casus die aantoon hoe lokaal verzet en politieke onderhandelingen – en niet alleen grootse beredeneerde plannen van bovenaf – de uiteindelijke fusies vormgegeven hebben.

DE EERSTE FUSIEPOGING

De fusie van 1976 kwam niet uit de lucht vallen. Al sinds de negentiende eeuw werden occasioneel kleine gemeenten samengevoegd in de een grotere kern. Voor Kuurne was het echter pas tijdens de Tweede Wereldoorlog dat een fusie een realistisch vooruitzicht werd. Na de capitulatie in 1940 vroeg het Commisariaat-Generaal voor 's lands wederopbouw dat een urbanisatieplan zou worden opgesteld voor een betere organisatie van de regio Kortrijk. Daaruit kwam in 1942 een plan voort om een stedelijk gebied *Groot-Kortrijk* op te richten. Het eerste plan voldeed echter niet aan de wettelijke bepalingen rond gebiedswijzigingen van gemeentes en moest daarom worden vernietigd.²

Later in 1942 kreeg de gemeente Kuurne voor het eerst inzicht in een studie van de Kortrijkse schepen en ingenieur Lucien Ryckeboer. Hij beargumenteerde een verruiming van het grondgebied Kortrijk. De tekst van een zestal bladzijden bevatte zowel economische argumenten als argumenten inzake verkeer en bebouwing. De term *Groot-Kortrijk* wekte bij veel Kuurnenaren echter al meteen wrange gevoelens op. Het plan werd op 6 oktober uitgebreid toegelicht in Kortrijk. De dag nadien stelde de gemeente Kuurne een uitgebreide verweernota voor: zij zagen meer heil in het behoud van de zelfstandigheid van de gemeente. Het Kuurnse voorstel schetste een rooskleurig toekomstbeeld met grootse plannen als onafhankelijke gemeente. De Kuurnenaren hadden blijkbaar een gift voor toekomstvoorspelling, want veel van de voorstellen uit 1942 zijn anno 2017 werkelijkheid geworden.³

Kuurne richtte een verzoekschrift aan de Secretaris-Generaal der grote Agglomeraties en aan de provinciegouverneur om het behoud van een zelfstandig Kuurne te verzekeren. Intussen deden echter geruchten de ronde dat het Kuurnse grondgebied zou worden opgedeeld: een deel zou bij Kortrijk aangehecht worden, een ander deel bij Lendeledede. Kuurne zou zo van de kaart verdwijnen en daarmee ook haar uitstekende reputatie op de wereldmarkt voor vlas verliezen.

¹ Archief Kuurns Erfgoed/Cuerna, Brief van de Kortrijkse burgemeester aan de Kuurnse burgemeester, 29 april 1969.

² Kuurne tijdens W.O.II (N. Bruneel)

³ Kuurne tijdens W.O.II (N. Bruneel)

Op 17 november werd op een vergadering in Kortrijk opnieuw voorgesteld dat Kuurne volledig bij Kortrijk zou worden ingelijfd. Hoewel de Kuurnse bestuurders zich aanvankelijk tegen het voorstel kantten, verklaarden ze zich er aan het eind van de week mee akkoord: *In betrek met de aanhechting van onze gemeente bij Groot-Kortrijk hebben wij de eer U te laten weten dat wij ons voegen bij hetzelfde besluit der gemeente Harelbeke, met dien verstande echter dat wij begeren geraadpleegd te worden voor wat aangaat het overbrengen der gemeentediensten naar Kortrijk en de gebeurlijke indeling der blijvende diensten alhier.*⁴

Opnieuw enkele dagen later werd een beschrijving van de voorgenomen grenswijzigingen overgemaakt. Een deel van Kuurne werd bij Kortrijk aangehecht, een ander deel bij Lendelede. Op 4 december 1942 besprak het Kuurnse schepencollege dit plan. Deze keer verzette de gemeente zich opnieuw tegen een aanhechting van het hele grondgebied bij verschillende gemeenten. Er werd wel een optie gelaten om eventueel afstand te doen van een gedeelte van de gemeente – wat 35 jaar later ook effectief zou gebeuren.⁵

Vanaf 1943 werden alle plannen opgeborgen alsof er nooit sprake van was geweest. Omdat er geen akkoord kon worden gevonden, bleef alles bij het oude. De hele verdere oorlog werd er omtrent Groot-Kortrijk met geen woord meer gerept. Niemand kon vermoeden dat deze administratieve *slag om Kuurne* zich 35 jaar later nog eens helemaal zou overdoen.

BURGEMEESTERSBEZOEK

Na het overleg in Kortrijk in 1969 over de mogelijke oprichting van een federatie van gemeentes trok de Kortrijkse burgemeester langs de Zuid-West-Vlaamse gemeentes om eventuele samenwerkingsmogelijkheden te bespreken. Ook de Kuurnse gemeenteraad nodigde Lambrecht uit om daarover een *informatievergadering* te houden, op 17 maart 1970 om 19u30 in de Raadszaal van het gemeentehuis.

Het nieuws van die informatievergadering nam snel groteske proporties aan: er werd gevreesd dat de Kuurnse onafhankelijkheid op het spel stond. Wilde geruchten deden de ronde over de Kortrijkse plannen tot annexatie. Er werd in allerijl een *Aktiekomitee voor zelfstandig Kuurne* opgericht. Het werd geleid door onderwijzer André Lietaert, schilder Michel Depypere en karikaturist Nesten. Ze drukten pamfletten en deelden die driftig rond. *Kuurne wordt bedreigd*, stond er te lezen. *Kortrijk heeft het plan Kuurne te annexeren*. Maar: *Het zal niet lukken. Onze schone gemeente moet zelfstandig blijven!* Om te verhinderen dat de *Kuurnse geest* zou stikken in een *onpersoonlijk stadsgedoe* riep het actiecomité op om voor het gemeentehuis een *stille betoging* te houden bij de aankomst van de Kortrijkse burgemeester. De Kuurnenaren werd veiligheidshalve toch maar aangeraden hun kinderen thuis te laten.⁶

De betoging werd allesbehalve een stille aangelegenheid. In de vooravond stond het zwart van het volk voor het Kuurnse gemeentehuis – enkele honderden Kuurnenaren waren komen opdagen. Ze timmerden het Kuurne gemeentehuis dicht met plakaten met niet mis te verstane leuzen: *Nooit!*, *Kortrijkse snobs*, *dieven wij willen uw hallenschulden/schandaal niet*, *Kortrijk schijnbaar een mooi meisje maar... niet om mee te trouwen* en *Liever ezel dan pisseur de la Lys*. Elders doken nog andere

⁴ Kuurne tijdens W.O.II (N. Bruneel)

⁵ Kuurne tijdens W.O.II (N. Bruneel)

⁶ Archief Kuurns Erfgoed/Cuerna: Pamflet van het Aktiekomitee voor zelfstandig Kuurne, maart 1970.

slogans op: *Liever ezel dan kwezel, Liever de heren van Zichem dan die van Kortrijk en Courtrai wed niet op twee paarden, ge zoudt kunnen uw nek breken.*

DE TOEGANG TOT HET GEMEENTEHUIS WERD MET PLAKKATEN GEBARRICADEERD.

In afwachting van de komst van de burgemeester van Kortrijk warmden de betogers zich op met sirenegeloei, ratelaars en voetzoekers. Het hoeft niet te verbazen dat toen de wagen van de burgemeester de straat inreed, de woede ten top steeg. Hoewel de politie aanwezig was, greep ze niet in. In zijn memoires herinnert Lambrecht zich dat de menigte *als briesende leeuwen* op de wagen kwam toegestormd. Met stokken en bierflessen werd op de wagen ingebeukt. De chauffeur zette zijn weg evenwel verder. Lambrecht had gehoopt dat de Kuurnse bestuurders hem zouden opwachten aan het gemeentehuis, maar dat bleek niet het geval – het gemeentehuis was niet eens toegankelijk. Onverrichterzake moesten de burgemeester en zijn chauffeur zich een weg terug banen.⁷ De lezing voor het gemeentebestuur kwam er nooit. De factuur voor de herstellingen van de schade aan de stadswagen – ten bedrage van 29.660 frank – werd aan de gemeente Kuurne gepresenteerd.⁸

De Kortrijkse burgemeester was verbaasd door het geweld waarmee de Kuurnenaren hem begroetten. Hij benadrukte dat het geenszins zijn bedoeling was geweest om de *soevereiniteit* van de bloeiende en vooruitstrevende gemeente aan te tasten. In de Kortrijkse gemeenteraad herhaalde hij dat er van fusies geen sprake was – hij had dat zelfs persoonlijk bij het ministerie van Binnenlandse Zaken nagevraagd, en ze vielen volledig uit de lucht. *De bewering dat er stappen zijn gezet bij het ministerie is louter uit de lucht gegrepen en is leugenachtig om niet te zeggen laster.* Hij hield het Kuurns actiecomité verantwoordelijk voor de desinformatie en de incidenten. Hij toonde wel begrip voor de opgehitste massa: *Ze waren volkomen misleid en opgehitst, de leiders zijn gekend en dienen gelaakt en verantwoordelijk gesteld. Het dossier Kuurne is niet gesloten en ik eis onvoorwaardelijk eerherstel en compensatie voor de morele schade die ik geleden heb.*⁹

⁷ I. Lambrecht, *50 jaar sociaal en politiek engagement*, Kortrijk, 1985, p. 286-296.

⁸ Factuur Garage Woestijn bij Kuurns Erfgoed/ Cuerna

⁹ Het Volk

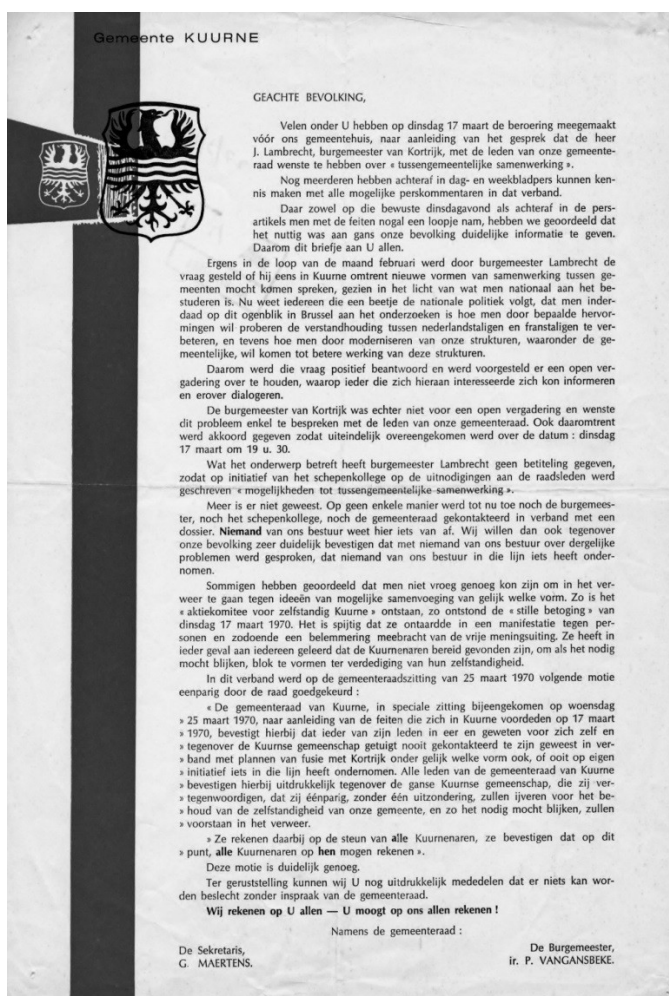
De Kuurnse burgemeester van zijn kant verklaarde dat de vergadering beter in Kortrijk had plaatsgevonden. De pers smulde gretig van de beroering in Kuurne. *Kuurne denkt er niet aan te fusioneren met Kortrijk*, stond er geschreven. *De 'stille' betoging van de Kuurnse protestanten*, kopte een andere krant. Inderdaad, merkte men op, het woord *stille* moet in Kuurne een andere betekenis gehad hebben dan in elders.¹⁰

Intussen ging het verzet tegen de vermeende fusieplannen onverminderd door. Het *Aktiekomitee voor zelfstandig Kuurne* vormde om tot de actiegroep *Groene Oktober*. Ze hadden het Kuurnse gemeentebestuur ervan kunnen overtuigen op de eerstvolgende gemeenteraad een motie te stemmen waarin de zelfstandigheid van Kuurne zou worden geëist. De Groene Oktober riep iedereen op om massaal bij die zitting aanwezig te zijn. Met alle middelen zouden ze strijden voor zelfstandigheid.¹¹

Op de gemeenteraadszitting in kwestie was de belangstelling inderdaad ongewoon groot. De burgemeester, Paul Vangansbeke, gaf een toelichting over de vergadering van 17 maart en de context ervan. In februari had burgemeester Lambrecht via raadslid Noël Bruneel om gevraagd om van gedachten te wisselen over nieuwe elementen in de intergemeentelijke samenwerking. Hij had in dat bezoek geen graten gezien. De gemeenteraad wilde een open vergadering beleggen in Kuurne, maar Lambrecht wilde een besloten vergadering. Vangansbeke beklemtoonde dat er nooit officiële contacten waren met het schepencollege. Hij betreurde de negatieve reacties van de bevolking maar erkende wel dat de Kuurnse bevolking een duidelijk signaal had gegeven dat ze, als het nodig was, een blok kon vormen om de zelfstandigheid van de gemeente te vrijwaren. Raadslid Bruneel gaf een toelichting over de reden van de informatievergadering. Hij had ook de integrale tekst bij die Lambrecht zou toelichten. De raad beloofde dat alle inwoners een informatiebrief zouden krijgen met een duidelijk standpunt van de gehele gemeenteraad.

¹⁰ Krant van West-Vlaanderen/Het volk

¹¹¹¹ Archief Kuurns Erfgoed /Cuerna , Omzendbrief van de Groene Oktober, 23 maart 1970.

OMZENDBRIEF AAN DE KUURNENAREN. ARCHIEF KUURNS ERFGOED/CUERNA

NIEUWE FUSIEPLANNEN

De sussende woorden van het Kuurnse gemeentebestuur ten spijt bleken er wel degelijk plannen te rijzen om Kuurne bij Kortrijk te voegen. Twee jaar na het incident met de Kortrijkse burgemeester, op 16 augustus 1972, lekte in *La Libre Belgique* een fusievoorstel uit, het zogenaamde *Plan Costard*, naar de directeur-generaal van Binnenlandse Zaken Raymond Costard. In dat voorstel zou Kortrijk fuseren met acht omliggende gemeenten, waaronder Kuurne.

In *Het Nieuwsblad* van 5 september 1972 liet de nieuwe Kuurnse burgemeester, André Deylgat, weten dat hij *gloeiend tegen* de fusie was. Kuurne zat volgens hem in een belangrijke groeifase. Haar inwonersaantal kon gemakkelijk toenemen van 12.000 naar 15.000. Bovendien, voegde hij toe, waren de Kuurnenaren sterk gehecht aan hun gemeentelijke leefmilieu en wilden ze dus hun zelfstandigheid behouden.¹² Tot een officieel standpunt kwam het pas twee maanden later. Op 3 november stemde de gemeenteraad een motie waarin ze betreurde dat de gemeente zelf niet geraadpleegd was. Ze achtte *de geheimzinnige wijze waarop alles wordt voorbereid zeer ondemocratisch*. Ze vond dat er meer rekening moest gehouden worden met het menselijk en sociaal aspect van de lokale gemeenschap en benadrukte de mentaliteitsverschillen tussen de kleine gemeente en de stad. De historiciteit van de gemeentes – *de oudste instellingen van het land* – wierp ze op als argument ter legitimatie.

¹² *Het Nieuwsblad*, 5 september 1972,

Na die algemene bezwaren tegen de gemeentefusies werd de motie heel concreet. Sommige nieuw samengevoegde gemeentes, merkte de raad op, bleven nog steeds kleiner dan het huidige Kuurne, dat vlot op weg was naar de 15.000 inwoners. Bovendien had de gemeente

gezonde financies, een modern wegennet, een sterk uitgebouwd onderwijs, splinternieuwe sociale woningen, een internationaal bekende hippodroom, een uitgebreid sportpark met alle voorzieningen, een modern overdekt zwembad, een industriezone die een der belangrijkste is van het land, een modern gemeentehuis aangepast aan de noden van 20.000 inwoners, een brandweerkorps met gewestelijke functie (Z-centrum) beschikkend over een nieuwe brandweerkazerne en aangepast materieel. Daarnaast, en misschien nog op voornaamste plaats, bezit onze gemeente een georganiseerd maatschappelijk leven dat volop bloeit en in handen is van meer dan 150 verenigingen, die zeer actief zijn op cultureel, sociaal, recreatief en sportief gebied.

De plannen voor de fusie met *gelijk welke andere gemeente* werden resoluut verworpen. De gemeente zou zich voor deze zuivere idee *“Kuurne blijft Kuurne” met alle middelen verdedigen*. Wel verklaarde de gemeenteraad zich bereid om met andere gemeenten samen te werken in een federatie om de technische en economische problemen in de streek op te lossen.¹³ Kuurne zou zich niet zonder slag of stoot gewonnen geven.

VOLKSRAADPLEGING VAN VERZET

Terwijl de onderhandelingen verdergingen liet ook de Groene Oktober zich niet onbetuigd. Bijna een jaar na de motie van de gemeenteraad stuurde de groep een pamflet naar zijn militanten. *Het fusieprobleem is prangend en dreigend*, klonk het. *Wij kunnen niet aanvaarden dat een dergelijke structuurhervorming gebeurt zonder inspraak van het volk*. Er moest iets gebeuren en de Groene Oktober zou een signaal geven. Daartoe werd een geheime vergadering belegd: alleen genodigden waren welkom en van hen werd de uiterste discretie gevraagd. *Wij moeten een EEDVERBOND smeden. GEEN VERRAAD IN ONS MIDDEN*. Samen zouden de eedgenoten de wil van het volk laten zegevieren.¹⁴

Wat er op de geheime vergadering werd besloten is onduidelijk, maar wellicht heeft het er toe bijgedragen dat op 25 november in de gemeenteraad beslist werd om een referendum uit te schrijven. De gemeenteraad was verbolgen over verschillende voorstellen die vanuit Brussel en vanuit de provincie West-Vlaanderen voorgelegd werden. Kuurne werd volgens hen als een achterlijke gemeente afgedaan. Er was geen aandacht voor de uitgebreide cultuur- en sportwerking van de gemeente. Een referendum zou een sterk signaal geven naar de bovenlokale instellingen.¹⁵

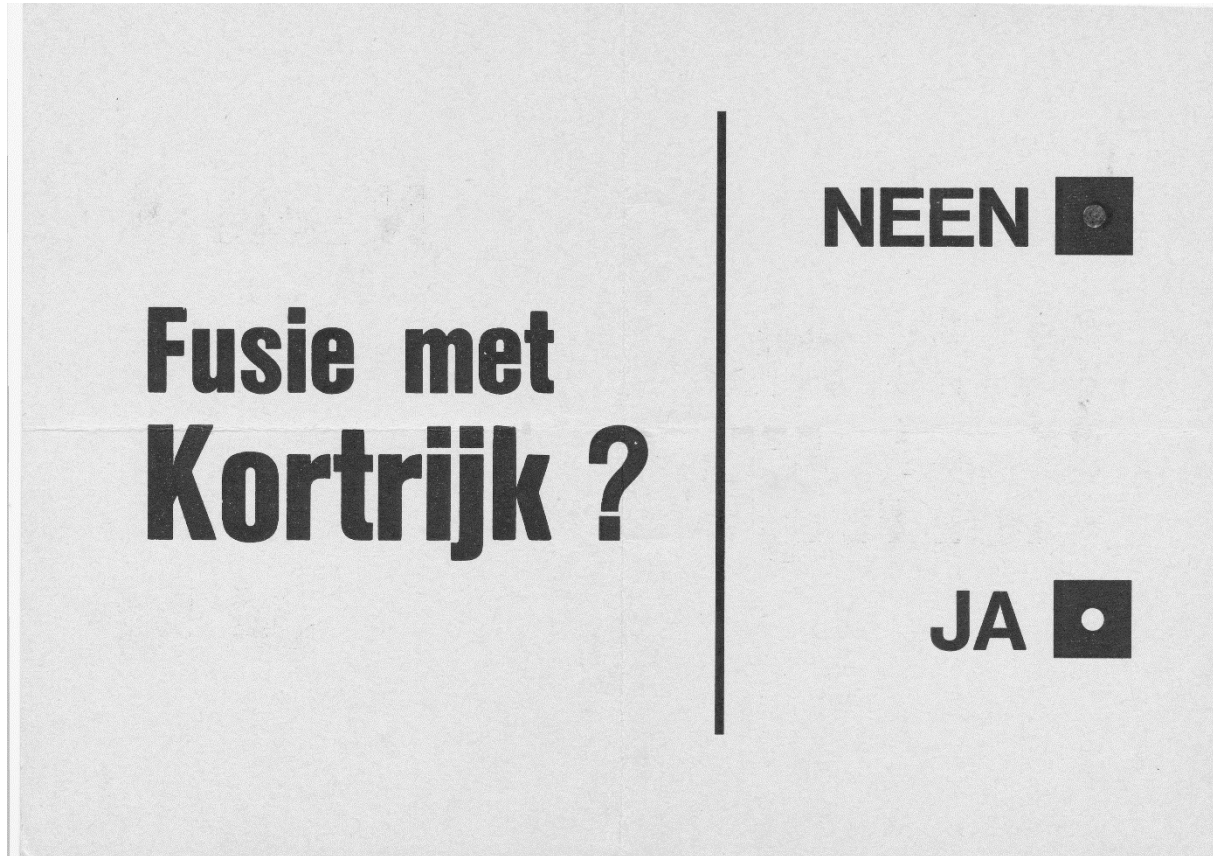
Op 15 december mocht de Kuurnse bevolking zich voor of tegen de fusie uitspreken. De Groene Oktober voerde volop propaganda. Daarbij maakte de groep handig gebruik van de viering van het 850-jarig bestaan van Kuurne in 1973. Er werden pamfletten uitgedeeld met argumenten voor een zelfstandig Kuurne en onheilsberichten over de gevolgen van een fusie met Kortrijk. Iedereen werd aangemaand om gebruik te maken van hun recht op inspraak. Nog op de dag van de stemming werden folders met *Uw stem is goud waard* rondgedeeld. Ze spoorden aan om oudere en minder valide

¹³ Archief Kuurns Erfgoed/Cuerna, Motie van de Kuurnse gemeenteraad, 3 november 1972.

¹⁴ Archief Kuurns Erfgoed/Cuerna, Pamflet van de Groene Oktober, 23 oktober 1973.

¹⁵ Archief Kuurns Erfgoed/Cuerna, Verslag gemeenteraad Kuurne 25/11/1973. Zie ook het interview met Noël Bruneel in het Kortrijks Handelsblad, 7 oktober 2016, p. 40.

mensen naar het stembureau te voeren. *Kuurne moet bestuurd worden door vijftien Kuurnenaren en niet door vijfenveertig vreemden*, klonk het. *Met de KOPPIGHEID en de TROUW van een EZEL gaan wij ter stembus.*¹⁶

Op de stembiljetten stond een eenvoudige vraag: fusie met Kortrijk? Bovenaan stond een duidelijke nee, helemaal onderaan het biljet een ja. Over het correcte verloop van de het referendum waakten vijf deurwaarders. Gerechtsdeurwaarder Pierre Chenau stelde bovendien de resultaten vast. Van de 9249 opgeroepen inwoners hadden er 7354 gestemd. 333 burgers had voor een fusie gestemd, 39 blanco, 70 ongeldig en maar liefst 6912 burgers hadden tegen een fusie gestemd. De burgemeester was opgetogen met het resultaat: 80% van de volwassen bevolking had gestemd en van hen had 94% zich tegen de fusie uitgesproken. Als België geen politiestaat wilde zijn, moest de regering aan die stemming gehoor geven. Hij gaf het sein om voor deze klinkende overwinning de klokken te luiden en de sirenes te laten loeien.

ONDERHANDELINGEN

De euforie zou echter niet van lange duur zijn. In september 1974 werd een nieuw fusievoorstel toegelicht door minister van binnenlandse zaken Joseph Michel (CVP). In dat plan zou Zwevegem weliswaar niet meer in Groot-Kortrijk opgaan, maar Kuurne nog steeds wel. In een begeleidende brief van de minister van Binnenlandse Zaken aan de provinciegouverneur stond nochtans te lezen dat er werd *naar gestreefd de menselijke contacten, waarbij morfologische gegevens zoals mentaliteit en*

¹⁶ Archief Kuurns Erfgoed/Cuerna, Pamflet van de Groene Oktober, 15 december 1973.

*levenswijze bepalend zijn, niet te hinderen. Er werd dan ook in ruime mate rekening gehouden met de wens van de inwoners en vermeden dat fusies als een doel op zich zelf zouden beschouwd worden.*¹⁷

De gemeenten kregen negentig dagen om hun advies uit te brengen omtrent de plannen of tegenvoorstellen te doen. Op 3 december had de gemeente Kuurne haar advies klaar. Ze betreurde dat met de wensen van de gemeente geen rekening was gehouden, terwijl ze met een studie ook duidelijk hadden aangetoond dat Kuurne als zelfstandige gemeente leefbaar was. Ze wees de opname bij een groot Kortrijk dan ook eenduidig af: in een mastodont van 120.000 inwoners zou alle menselijke contact zoals dat nu bestond verloren gaan. De verregaande centralisatie zou voor de inwoners alleen maar nadelig zijn. Ze wees er ook op dat er een duidelijk verschil was tussen de mentaliteiten en levenswijzen in Kortrijk en in Kuurne. Het advies stelde dan ook *krachtdadig* dat Kuurne een onafhankelijke gemeente moest blijven. Ook de afscheiding van enig deel van Kuurne werd verworpen.

Bij het advies werden ondersteunende stukken toegevoegd: een onafhankelijke studie van 8 januari 1974 die uitwees dat Kuurne een bestuurskrachtige en zelfstandige gemeente was en de uitslag van het referendum. Er werd ook op gewezen dat ook Bavikhove en Hulste een wens tot zelfstandigheid hadden uitgedrukt en dat, indien die wens niet gehonoreerd zou worden, er een samenvoeging van Kuurne met Bavikhove en Hulste werd verkozen. De drie gemeenten waren het daarover eens en hun mentaliteiten en levenswijzen waren ook goed op elkaar afgestemd. Er waren goede verbindingswegen en het centrum van Kuurne kon een duidelijk hart van de nieuwe gemeente vormen. De voorkeur bleef echter een onafhankelijke gemeente.¹⁸

EEN KLINKENDE OVERWINNING?

Na het advies bleven de Kuurnenaren waakzaam. Het duurde lang vooraleer er officieel duidelijkheid kwam over de toekomst van de gemeente: pas ongeveer een week voor de uitvaardiging van het Koninklijk Besluit rond de fusies werd duidelijk dat Kuurne wellicht onafhankelijk zou blijven. Nog op 17 april 1975, de dag voor de goedkeuring het Koninklijk Besluit stuurde de Kuurnse burgemeester een spoedtelegram naar eerste minister Leo Tindemans, waarin hij benadrukte dat het verlies van zelfstandigheid door de Kuurnenaren *zeer slecht zal worden onthaald en zal in het licht van al hetgeen reeds is voorgevallen echt vernederend inslaan*.¹⁹ Pas toen het besluit definitief was goedgekeurd kon Kuurne opgelucht ademen – de gemeente zou onafhankelijk blijven.

Wat precies de doorslag heeft gegeven voor de zelfstandigheid blijft onduidelijk. Noël Bruneel, die zoals eerder aangegeven gemeenteraadslid was tijdens de fusiekwesie, suggereert dat Albert Lavens, lid van de CVP en toenmalig minister van Landbouw, daar een belangrijke rol in heeft gespeeld. Lavens was verkozen voor het arrondissement Kortrijk, persoonlijk bevriend met Bruneel en de Kuurnse zaak genegen.²⁰ De Groene Oktober claimde echter dat vooral haar luidruchtige verzet en lobbywerk een belangrijke impact had gehad.

¹⁷ Info Kuurne 11/74 Blz 3

¹⁸ **Brussel**, *Algemeen Rijksarchief*, Samenvoeging van gemeenten, nr. 2028: uittreksel uit de notulen van de Kuurnse gemeenteraad, 3 december 1974.

¹⁹ **K. De Ceuninck**, *Lokale en regionale politiek: de gemeentelijke fusies van 1976: een mijlpaal voor de lokale besturen in België*, Brugge, 2009, p. 161.

²⁰ Ibid. Zie ook interview met Noël Bruneel in het *Kortrijks Handelsblad*, 7 oktober 2016, p. 40.

Er zat echter een laatste addertje onder het gras. Op 19 juni 1975 kreeg het A.C.W hoofdbestuur van Kuurne een bijkomend voorstel voor een grenscorrectie in handen. Kuurne zou een deel van haar grondgebied – Pius X en Heule Watermolen – moeten afstaan aan de stad Kortrijk. Opnieuw is niet duidelijk hoe die beslissing tot stand kwam: Noël Bruneel wijst in dit verband op een mogelijk akkoord tussen de CVP en de PVV op hoger niveau.²¹ De grenscorrectie was alleszins ook een beperkte vorm van compensatie voor de stad Kortrijk, die door het verzet van veel randgemeentes niet kon uitgroeien tot een echte centrumstad en daarover ook veelvuldig haar onvrede uitte bij de CVP-partijleiding. Door de grenscorrectie bleef het gebied binnen de in aanleg zijnde Kortrijkse ring volledig Kortrijks grondgebied.²²

Door de grenscorrectie verloor Kuurne twee parochies en 1500 inwoners. Bovendien verdween zo het nieuwe *Ring Shopping Center* van haar grondgebied. [als ik mij niet vergis was dat echter gebouwd met Kortrijks geld ??] Protest van het A.C.W. bij de partijleiding mocht niet baten. Tegen het Kuurnse protest viel overigens ook in te brengen dat het net in die twee parochies was dat er een aantal voorstanders van de fusie woonden.²³ Zo werd Kuurne voor zover bekend de enige Belgische gemeente die kleiner werd door de fusies.

De Groene Oktober, die protesteerde vrolijk verder. In juni 1976 schreven ze een brief aan de *nieuwe Kortrijkzanen* van Heule-Watermolen en Pius X. Ze stelden daarin de operatie *Auricula Asinus Abbreviare* voor. De nieuwe inwoners van *onze fiere en hoog-in aanzien-zijnde stad* moesten immers van hun ezelskenmerken ontdaan worden. Er zouden wekelijks knipseances georganiseerd worden om de oren van de voormalige ezels bij te knippen. Kuurne was gered, het ezelen ging voort.

Remi Dejaeghere

²¹ Interview met Noël Bruneel in het *Kortrijks Handelsblad*, 7 oktober 2016, p. 40.

²² K. De Ceuninck, *Lokale en regionale politiek*, p. 173.

²³ Interview met Noël Bruneel in het *Kortrijks Handelsblad*, 7 oktober 2016, p. 40.